

Åsa Hallengård

Antikkikurssi
eksyneille
sydämille

Åsa Hallengård

Antiikkikurssi
eksyneille
sydämille

SAGA Egmont

Antiikkikurssi eksyneille sydämille

Translated by Katariina Kallio

Original title: *Antikkurs för vilsna hjärtan*

Original language: Swedish

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2019, 2022 Åsa Hallengård and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728401170

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. luku

Jotain aivan uutta

Kristina

”Mitä?” Kristina ravisti päätään niin, että polkkatukka heilahteli samaan tahtiin suurten kultaisten korvarenkaiden kanssa.

”En minä sitä kurssia rupea vetämään.” Hän tuijotti tiukasti merelle, joka siinsi terassituolissaan istuvan Karlin takana. Venin saari erottui selvästi elokuun iltapäivän kirkkaassa valossa.

”Oletko käynyt Erikin kanssa tänä kesänä tarkistamassa, missä kunnossa talo on? Hänelle tekisi hyvää ottaa vapaata.”

Huoli Erikistä oli aina läsnä. Poika raatoi perheen yrityksessä niin ankarasti, että näytti joka tapaamisella harmaantuneen hiukan lisää.

”Äiti, älä koeta vaihtaa aihetta.”

”Katto pitäisi kyllä korjata ennen kuin syysmyrskyt iskevät saarelle.”

Kristina katsoi edelleen Venin suuntaan. Karl huokasi ja nousi puolittain ylös nojatuolistaan osuakseen Kristinan näkökenttään.

”Kurssin alkuperäinen pitäjä sairastui ja tulin ajatelleeksi sinua. Skoonen huutokauppakamarissa työskentelevät ystäväni ovat jo aivan epätoivoisia. Sinä kun tiedät niin paljon ja olet tottunut luennoitsija...”

”Tottunut tai en, mutta siitä on jo yli neljäkymmentä vuotta. Olin ahkera ja oppilaatkin olivat kiinnostuneita aiheesta.” Kristina muisti, miten oli aikanaan rakastanut opettamista.

”Mentyämme naimisiin Paul ei halunnut, että kävisin töissä. Muistatko, miten sinä, minä ja Erik istuimme yhdessä lukemassa läksyjä keittiönpöydän ääressä?”

Hänen mieleensä nousi vanha muisto tilanteesta, jossa hän istui leppoisasti poikiensa kanssa, kun tunnelma muuttui ja kolmikko jäähmettyi. Hän pyyhkäisi muiston mielestään salamannopeasti.

”Sinusta tulee loistava sijainen. Pidät sen kurssin. Sitä paitsi tiedät vaikka mitä antiikkitarvotteita – olen jo sanonut, että otat paikan.” Karl katsoi Kristinaa hievahtamatta.

Kristina vastasi katseeseen.

”En pidä tästä, Karl. Lupasit jotain kysymättä ensin minulta. Tiedäthän, mitä mieltä olen uusien ihmisten tapaamisesta.”

Hän laski viinilasinsa pöytään niin että tömähti.

Karl hymyili, ja nauru nyki hänen suupieliään.

”En tunne ketään, joka olisi pedagogina sinun veroisesi. Saat valmiin kurssimateriaalin luentoineen päivineen. Antiikkikurssi pidetään tiistai-iltaisina ja tapaamisia on syksyn aikana kymmenen. Paikalla on henkilökuntaa, joka auttaa sinua tekniikan kanssa. Älä suotta ole huolissasi.”

”Tunnen itseni huijatuksi.”

Kristina painautui nojatuolin selkänojaa vasten. Olo tuntui tahdottomalta. Kuinka hän selviäsi, kun vastassa olisi iso joukko tuntematonta väkeä? Entä jos hän unohtaisi kesken luentoa mitä oli sanomassa? Jos ei pystyisi vangitsemaan kuulijoiden mielenkiintoa? Ennen oppilaat olivat jaksaneet kuunnella, koska hän oli päättäväisesti luonut heihin henkilökohtaisia suhteita, mutta nyt opiskelijat olivat aikuisia ihmisiä, ja hän oli toisaalta myös viettänyt vuosikausia melkein eristäytyneenä. Kuinka uusien suhteiden luominen onnistuisi?

”Äiti kiltti.” Karlin sanat tuntuivat tulevan jostain kaukaa. Vain käsien aavistuksellinen tärinä paljasti Karlin jännityksen hänen nostaessaan punaviinilasin huulilleen.

”Suostun, mutta olet sinä kyllä ryökäle”, Kristina kuuli vastaavansa kuin jonkun toisen suulla. Hän ei ollut poikennut tutuilta askelmerkeiltään sen jälkeen, kun Paul oli suvainnut kuolla poikien ollessa tuskin vielä edes teini-iässä.

”Tiedetään. Nyt lähetän tekstarin ja asia on sillä hoidettu. He sitten soittavat sinulle aikanaan.”

”Niin ketkä?”

Karl pyöritteli silmiään.

”Huutokauppakamarin ihmiset. Äiti, ota tämä niin, että saat jotain tekemistä.”

”Mutta kun en halua. Ei tunnu hyvältä.” Kristina tuuppi lautasliinaa edestakaisin pöydällä.

”Sinä selviät siitä mainiosti”, Karl sanoi ja nousi. ”Mennäänkö sisälle, täällä ulkona alkaa olla aika vilpoista.”

Hän talutti äitinsä lasiovista sisään kirjastoon.

”Keitän meille kahvia”, Karl sanoi. Kristina jäi istumaan Chesterfield-sohvaan.

Ajatukset risteilivät hänen mielessään. Hän tunsi tulleen nurkkaan ajetuksi. Toisaalta Karlin sanoissa saattoi olla perääkin, olihan pojalla aina ollut erinomainen havaintokyky. Sen vuoksi hän oli varmaan myös erinomainen maalari. Entä jos tämä olikin juuri sitä, mitä Kristina tällä hetkellä tarvitsi? Hän katsoi ylös seinälle: avotakan yläpuolella oli kultakehyksinen kuva Paulista. Kova, päättäväinen leuka oli itsepäisesti koholla. Hän vavahti – pelko istui yhä syvässä.

”Tuo taulu ei ole aiheensa puolesta paljonkaan arvoinen, mutta Erik tulisi hulluksi, jos se otettaisiin alas.” Karl tuli huoneeseen ja laski tarjottimen pöydälle, ojensi Kristinalle kupin, kaatoi heille kahvia ja asetti konvehtilautasen lähelle Kristinaa. Karlin ilmeen nähdessään Kristina huokasi.

”Äiti kulta, älä ole noin pelästyneen näköinen. Sinun pitää lähteä ulos mökistä ja tavata ihmisiä. Olemme sinusta huolissamme.”

”Ketkä me?” Oliko hänestä puhuttu selän takana? Mitähän puheet koskivat? Että hän oli sääliittävä pysytellessään itsepäisesti vanhassa kivilinnassaan?

”Minä ja Erik tietysti. Elät ihan yksin täällä muistojen keskellä.”

”On pakko.”

Kristina risti kädet rinnan päälle. Miksi poikien oli niin vaikea ymmärtää sitä, että jääminen oli osa hänen voittoaan – hän jäi taloon sen sijaan että olisi paennut. Kuin olisi kiillottanut vanhan, pölyisen pokaalin hohtavaksi. Silmissä kimalsi. Entä jos joku todella näkisi hänet?

Hän tiesi näyttävänsä hyvältä, oli aina näyttänyt ja sehän Pauliakin oli aikanaan miellyttänyt, edustusvaimon tyylikkyys. Nyt tosin silmäluomet olivat jo alkaneet hiukan lurpattaa, ja

silmien alle tulleet rumat pussit saivat hänet näyttämään ikuisesti väsyneeltä. Niille pitäisi tehdä jotain jo ihan itseluottamuksen kohottamisen nimissä, nyt kun hänet oli pakotettu kurssinvetäjäksi. Leikkaus voisi vahvistaa kilpeä, itsepuolustusta. Se pitäisi yllä täydellistä ulkokuorta, jota hän oli vaalinut huolella kaikki nämä vuodet. Lähistöllä aivan meren tuntumassa oli klinikka, jonka paikalla oli ennen ollut suosittu tanssipaiikka. Ajatukset harhautuivat menneeseen.

”Mikä sinua hymyilyttää?” Karlin kysymys kiskaisi Kristinan takaisin nykyhetkeen.

”Ajattelin vain Strandia. Muistatko vielä kaikki ne tanssi-illat?”

”Totta kai, sinnehän sitä aina mentiin.”

”Ja niin kuin minä olin huolissani teistä kummastakin. En pystynyt ummistamaan silmiäni, ennen kuin tulitte kotiin.”

”Tiedän, ja ennen kaikkea tämä koski Erikiä, eikö vain.” Karl hymyili hänelle.

Kristina nauroi.

”Koskaan en tiennyt etukäteen, missä kunnossa hän tulisi kotiin. Hän oli melkoinen menijä.”

”Sen hän peri isältä, työnarkomanian lisäksi.”

Kristina huokasi.

”Luonteen kyllä, mutta hän on rauhoittunut ajan mittaan todella paljon, toisin kuin isäsi.” Kristina oli koko poikien nuoruusvuosien ajan, itse asiassa koko avioliittonsa ajan, pitänyt piirongin perukoilla ensiapulaatikkoo, josta olisi riittänyt vaikka pienen sairaalan tarpeiksi.

”Olen niin kiitollinen siitä, että olette onnistuneet rakentamaan elämänne noin hyvin huolimatta kaikista

vaikeuksista, joita olette kohdanneet.” Hän taputti Karlia hellästi poskelle.

”Siitä ei olisi ollut takuita, jos isä olisi elänyt.” Karlin katse koveni ja oli kuin varjo olisi kulkenut hänen kasvojensa yli. Kristina silitti poskea pyyhkiäkseen sen pois.

”Miksei hän koskaan antanut minun maalata?”

”Hän oli enemmän urheilumiehiä, hänestä poikien piti harrastaa golfia ja tennistä eikä lutrata värien kanssa.”

”Erikillä on aina ollut hyvä pallosilmä”, Karl sanoi ja katsoi seinällä riippuvaa taulua.

”Niin sinullakin, kulta.” Kristina taputti poikansa polvea.

”En ole koskaan ollut kovin hyvä täyttämään minuun kohdistuvia toiveita, olen se musta lammas.”

”Älä sano noin. Olet erilainen, siinä kaikki.”

”Kiitos, äiti, kun olet rakastanut meitä. Sinä teit kaikkiesi.”

”Se kuuluu äidin toimenkuvaan.” Kristina selvitti kurkkuaan. Ääni tuntui särkyvän.

”Lapset ovat aina ykkösasia, koko elämän ajan.”

Heidän katseensa kohtasivat lämpimässä yhteisymmärryksessä, kaksi toisiaan muistuttavaa tummanruskeaa silmäparia.

”Se on varmaan totta, mutta sinun pitää alkaa elää itsekin, itsesi vuoksi. Me kyllä selviämme.”

Karl katsoi äitiään tiukasti silmiin. Kristina koetti kääntää katseensa alas, mutta se ei onnistunut, kun poika otti hänen kasvonsa käsiensä väliin.

”Tiedän, että tämä on vaikeaa kuultavaa, mutta vanhempien ei pidä elää elämäänsä lasten tai lastenlasten kautta. Heidän pitää elää oman itsensä vuoksi. Äiti, sinun pitää löytää oma tiesi.”

”Mutta kun se on niin vaikeaa.” Kyynleet alkoivat polttaa silmäluomien takana ja Kristina nieleskeli niitä pidätelläkseen.

”Sinun pitää yrittää. Tarvitset ihan oman elämän tarkoituksen, ei sinua ole luotu istumaan yksin vanhassa patriisipalatsissa.”

Karl kietoi käsivarret äitinsä ympärille ja Kristina painautui hänen syliinsä. Hän sulki silmänsä ja koetti painaa hetken mieleensä, jotta voisi myöhemmin muistella sitä.

”Haluatko, että jään yöksi?” Karl kysyi, ja Kristina nyökkäsi hänen olkaansa vasten.

”Pystytkö varmasti?” Kristina vetäytyi kauemmas ja katsoi poikaansa.

”Ilman muuta. Minulla on joka tapauksessa täällä Landskronassa kokous huomenna, se koskee Öresund-hotellin rakennussuunnitelmia.”

”No sittenhän sinun ei tarvitse tänä iltana ajaa kotiin Lundiin asti, ja saat nukkua aamulla pidempään.” Kristina hymyili jo varovaisesti.

2. luku

Maria

Kiven pinta tuntui lämpimältä Marian reisiä vasten, kun hän istui portailla luentolehtiö polvellaan. Hän raapusteli lyijykynällä paperille: tekeillä oli uusi ruokaohje – siinä olisi omenaa, broileria ja punasipulihilloketta. Kynä meni suuhun, ja hän pureskeli sitä hetken miettien, miten etenisi. Katse vaelasi rivitaloalueen keskellä olevalle leikkikentälle. Lippu oli nostettu salkoon, joku täytti vuosia. Lapset olivat pihalla leikkimässä, he näyttivät leikkivän piilosta ja kätkeytyivät pensasaitojen ja leikkitelineiden taakse.

Hän katsoi puhelintaan, luki ja vieritti huutokauppakamarin kotisivua alaspäin. Pieni virta tuntui vatsanseudulla, se kulki sieltä käsivarsiin ja sormiin, jotka alkoivat piirtää kuvia reseptin ympärille, punasipulilettejä ja omenapuita. Hän pääsisi antiikkikurssille! Käsi pysähtyi ja hän käänsi uudelleen katseensa puhelimen ruutuun. Kymmenosaisen kurssin ohjelma alkoi renessanssista ja päättyi 1900-lukuun. Siellä voisi takuulla

tutustua uusiin, kiinnostaviin ihmisiin. Mutta haluaisiko hän oikeasti?

Kurssille menon koko ideahan oli kuitenkin se, että hän ja Martin saisivat yhteistä tekemistä. Ehkä kurssi lähentäisi heitä taas toisiinsa ja antaisi jotain juteltavaa. Vatsassa liikahteli ikävästi. Uskaltaisiko hän puhua suunsa puhtaaksi ja kertoa tunteistaan? Vatsan pirinä muuttui tärinäksi, joka kulki pitkin kehoa ja alkoi tuntua pistelynä. Maria raapi hiuksiaan ja suki ne sitten korvan taa. Hän kaiveli turhaan taskusta hiuspantaa.

Hän piirsi tyhjän paperin toiselle puolelle plussan ja toiselle miinuksen. Niiden väliin hän veti viivan. Otsikoksi hän raapusti: ”Suhde”. Hän piti tauon ja puri hiukan kynänpäätä. Miten asian voisi ottaa puheeksi Martinin kanssa? Mitkä hänen omat tunteensa olivat? Ja antiikkikurssi – mitä hyötyä siitä olisi? Osallistumismaksu oli kova, Martin purnaisi siitä varmasti. Toisaalta kumpikin heistä oli kiinnostunut vanhoista tavaroista, ja vähitellen hän itse voisi päästä toiseen maailmaan, jos vain tutustuisi oikeisiin ihmisiin. Oi jos saisikin olla joku ihan muu!

Nyt piti kuitenkin lopettaa haahuilu: hänen oli syytä koota itsensä ja valmistautua mahdollisimman hyvin, jotta sanoma menisi perille, ja tällä oli ratkaiseva merkitys heidän tulevan yhteiselämänsä kannalta. Viime vuosina he olivat liukuneet yhä kauemmas toisistaan. Sen sijaan, että olisivat jutelleet keskenään, he puhuivat parhaassakin tapauksessa hiukan eri asioista ja aivan liian usein toistensa ohi, mikä johti väärinkäsityksiin. Hän raapi taas päätänsä. Pistelystä ei tuntunut tulevan loppua.

Hän katsoi taas paperiaan. Mikä oli hyvin? Hän kirjoitti: ”talous”. Ei se kunnossa ollut, mutta ainakin paremmassa kuin jos hän asuisi yksin. Siksi hän kirjoitti saman sanan myös miinuspuolelle. Seuraavaksi hän kirjoitti pluspuolelle sanat

”perhe” ja ”turvallisuus”. Mutta perhe – miten onnellisia lapset oikeastaan olivat, jos vanhempien välit eivät olleet kunnossa? Miinuspuolelle tulivat sanat ”arvostus”, ”kommunikaatio” ja ”vapaus”.

Huokaus. Nyt tai ei koskaan. Hän oli aikaisemmin koettanut monta kertaa puhua Martinin kanssa, mutta siitä ei ollut tullut mitään. Hän päätti siinä portailla istuessaan, ettei kiihtyisi vaan pysyisi tyynenä. Hän nousi horjuvin jaloin ja työnsi loppuun palvelleen liivinolkaimen takaisin puseron alle. Hän veti syvään henkeä, avasi oven ja meni sisään.

Eteisen viileät sementtilaatat tuntuivat paljaiden jalkapohjien alla. Aluksi Maria ei nähnyt mitään, ja vei kotvasen, ennen kuin silmät tottuivat pimeyteen. Hän meni olohuoneeseen. Ruudullinen kaihdin oli vedetty alas, jotta ilta-auringon säteet eivät osuisi huoneeseen ja estäisi television katselua. Kukaan ei kuitenkaan katsellut ruutua. Hän kurotti kaukosäätimen käteensä ja sammutti laitteen. Sitten hän raotti hiukan kaihdinta varmistaakseen, etteivät lapset olleet tulossa sisään.

Leikkikenttä veti häntä puoleensa, ja hänen oli pakko pitää kiinni ikkunanpuutteesta ettei olisi rynnännyt ulos vapauteen leikkimään. Hänen sisällään pyöri. Miten hän oikein muotoilisi asiansa? Oli kulunut niin pitkä aika, ja hän oli yrittänyt niin monta kertaa, mutta joko rohkeus oli pettänyt tai sitten tilanne oli mennyt liikaa tunteisiin, ja silloin Martin aina tunsu olonsa uhatuksi ja riita oli valmis.

Mutta miksi kaikki oli aina kiinni Mariasta? Kyllähän mieskin olisi voinut. Paitsi ettei siitä silloin ikinä tulisi mitään. Maria koetti tuntea kehonsa painon, jotta pyöriminen loppuisi. Se rauhoitti hiukan. Nyt pitäisi ottaa rauhassa eikä antaa

levottomuudelle valtaa. Hän nyökkäsi itselleen, mutta Martin oli viime aikoina käynyt jotenkin omituiseksi.

Martin istui sohvan toisessa päässä. Sohva oli ostettu Ikeasta lähinnä säästöillä viime vuonna. Maria istuutui yhteen nojatuoleista, pöyhi tyynyä ja suoristi itse ompelemaansa pellavaista päällistä.

”Tämä päällinen onnistui tosi hyvin, se peittää tuolin kulumat melkein kokonaan.”

Maria ei saanut vastausta ja hiuspohjan nipistely alkoi taas tuntua. Hän meni sohvan toiseen päähän istumaan. Heidän välillään oli puhumattomien asioiden valtameri, johon kumpikaan ei uskaltanut kajota, ettei tuloksena olisi jotain tsunaminkaltaista. Maria hamuili sohvapöydältä kaukosäätimen kuin heidän suhteensa vuotavan veneen airoksi.

Hän koetti lukea lehtiötään, mutta ajatukset ajautuivat muualle. Hän vilkuili puhelimeensa uppoutunutta miestä, jonka kulmakarvat hypähtelivät sitä mukaa, kun ruudulle ilmestyi jotain kiinnostavaa. Maria ei voinut enää välttää keskustelulta, hän oli odottanut oikeaa tilaisuutta, mutta sitä ei vain tullut. Nyt oli pakko ottaa härkää sarvista, muuten asia jäisi iäksi. Olo tuntui huteralta. Hän keräsi voimansa ja rikkoi vihdoin hiljaisuuden.

”Ainako me vain istumme ja tuijotamme toisiamme? Eikö koskaan puhuta?” Marian ääni kohosi hiukan.

”Ai mitä?” Mies kohotti nopeasti katseensa. ”Sinulla on jotain huulessa.”

Maria nosti sormet suulleen ja tunnusteli huuliaan. Jotain tarttui sormeen: pala keltaista lyijykynän pintaa. Hän huokasi syvään ja harkitsi jo koko idean hautaamista, mutta avomereltä

oli liian myöhäistä kääntyä takaisin. Taas keinutti. Hän tarttui sohvanreunaan ja sulki silmät.

”Miksemme me puhu toisillemme? On kuin sinua ei kiinnostaisi.” Maria katsoi miestä tiukasti. ”Emmekö voisi joskus tehdä jotain yhdessä? Silloin ainakin voisi jutella ihan niin kuin ennen.” Rystyset muuttuivat valkoisiksi.

”Niin kuin mitä?” Martin käännähti levottomasti. Katse hakeutui takaisin puhelimeen. ”Minulla on tässä jotain kesken. Miksei tätä voisi lykätä johonkin toiseen ajankohtaan?”

”Siksi, että nyt on nyt eikä toista tilaisuutta tule. Mikä on niin paljon minua tärkeämpää, että sitä pitää tuijottaa juuri nyt?”

Maria kuuli itsekin oman ärtyneen sävynsä. Miksei hän pystynyt hallitsemaan mielialojaan paremmin? Juuri näinhän tässä ei pitänyt käydä! Martinin rinta kohosi.

”Ei tällä ole mitään tekemistä sinun kanssasi. Jos haluan keskittyä puhelimeeni, kai minä nyt niin voin tehdä ilman, että käyt tuolla lailla kimppuuni.” Katse siirtyi puhelimesta tuijottamaan Mariaa. ”Jos kuuntelisit itseäsi niin tietäisit, miltä kuulostat. Onko tuo äänensävy muka sellainen, jonka jälkeen tekee mieli keskustella?”

Martin jatkoi puhelimen katselua, mutta katse oli jokseenkin jäykkä. Maria sipaisi hiuksiaan pari kertaa ja vilkuili puhelimen näyttöä. Jotain KSMB:stä ja lähistöllä olevasta konsertista, taisi olla Malmössä.

”Olet siis sitä mieltä, että joku vanha punkbändisi on tärkeämpi kuin se, että puhuttaisiin meistä?”

Nyt koko ruumista pisteli. Maria koetti hengittää rauhallisesti, katsoa kirjahyllyä ja lukea selkämyksistä kirjojen nimiä, mutta katse harhaili.

”Kaikki on niin älyttömän tylsää. Jos voitaisiin tehdä jotain kivaa yhdessä, elämä tuntuisi helpommalta. Esimerkiksi talousasiat eivät häiritse yhtä paljon”, Maria sanoi.

”Teen kyllä parhaani, muttei töissä niin kovin hauskaa ole. Pelkkiä irtisanomisia koko ajan. Saadaan olla iloisia, että olen saanut pitää työni näinkin kauan”, Martin vastasi pyyhkien käsiään ja puhelintaan housuihin ja vaihtoi asentoa.

”Ehkä olisi parempi, jos etsisit jotain muuta, tuntisit, että valinta on sinun. Samalla voisit pyytää hiukan enemmän palkkaa, sillä pankkitili kaipaisi kohentamista.”

”Jos tässä on rahasta kyse, lähdän menemään. En jaksa enää tuota jankutusta.” Martinin sanat osuivat kuin myrkkynuolet.

”Ei, ei tässä rahasta ole kysymys.”

Olipa tämä vaikeaa. Kaikki meni aina vikaan. Milloin he viimeksi olivat jutelleet rauhassa ja järkevästi? Olisikin olemassa jokin päivitetty Martinin käyttöopas, niin kaikki sujuisi paremmin, sillä vanhat käyttöohjeet olivat roskiskamaa.

”Jaha, no sitten kyse on kaikesta siitä, mikä minussa on vikana, siihenhän me aina päädymme, kun raha-asiat on käsitelty.”

”Tuntuu, ettei meillä enää ole muuta yhteistä kuin lapset, eikä se riitä minulle. Meillä kahdella pitää olla jotain sellaista, mikä on hauskaa ja yhdistää meitä.”

”Minkä takia?” Martin vääntelehti taas.

Maria huokasi.

”Sen takia, etten halua istua täällä kanssasi eri päissä sohvaa viittätoista seuraavaa vuotta siihen asti, että lapset muuttavat kotoa. Heihinhan me nyt keskitymme ja peitämme näin sen, ettemme puhu keskenämme ollenkaan meille itsellemme tärkeistä asioista, niistä jotka koskevat sinua ja minua ja meidän

elämäämme. Eihän meillä kohta edes ole mitään yhteistä elämää, ja jotta niin ei kävisi, meidän pitää nähdä vaivaa suhteen eteen, ja minulla on ehdotus.”

”Haluatko erota? *Siiitäkö* tässä nyt on kyse?” Martin nousi ja puhelin putosi matolle. Hän poimi sen ylös, käänteli sitä nähdäkseen, että lasi oli kunnossa, ja hengähti.

”Mitä? Ei. Et kuuntele minua ollenkaan. Jos emme nyt tee jotain, elämämme kulkevat kohta rinnakkain omia latujaan, eikä siinä ole mitään mieltä.”

Marialle alkoi riittää. Puhuminen oli tosi vaikeaa, kun toinen ei auttanut ollenkaan.

”Niin mitä sanoitkaan?” Martin kysyi. Hän olisi vain halunnut sukeltaa takaisin juuri löytämänsä Ruotsi-punkin pariin. Tai yleensä vain muualle.

”Voisitko panna sen puhelimen pois?”

Martin laski puhelimen pöydälle näyttö alaspäin. Puhelin surahti, ja hän poimi sen ripeästi käteensä, puuhaili sen parissa hetken ja pamautti takaisin pöydälle.

”Onko nyt hyvä?” Ironia kuului sanoista, se jätti vanan sohvatyynyihin.

Maria jätti kommentin ja siihen liittyneen silmien pyörittelyn omaan arvoonsa.

”Meidän pitäisi tehdä yhdessä jotain kivaa. Sellaista, mikä ei liity lapsiin vaan pelkästään meihin. Kumpikin meistä pitää remontoinnista. Tykkäämme vanhoista tavaroista, kirppareista, huutokaupoista...”

”Okei?” Pieni valo syttyi Markuksen katseeseen.

”Skoonen huutokauppakamari pitää antiikkikurssin. Kymmenen tapaamiskertaa viikon välein. Tunneilla puhutaan

Feelgood-sarjan avaus Clare Pooleyn ja Kate Jacobsin ystäville!

Liki seitsemänkymppinen Kristina suostuu vastentahtoisesti vetämään antiikkikurssia. Mieluiten hän pysyttelisi itseksen kotona eikä todellakaan tutustuisi uusiin ihmisiin. Mitkä salaisuudet ovat saaneet Kristinan erakoitumaan?

Antiikkikussin osallistujat eivät ole sen innokkaampia. Keski-ikäisten Martinin ja Marian parisuhde on kriisissä, ja kurssi on viimeinen yritys paikata rakoilevaa avioliittoa. Nuori yksinhuoltaja Klara voittaa sattumalta kurssipaikan mutta myisi sen mieluiten pois ja pitäisi rahat. Vastikään leskeksi jäänyt Per-Olof osallistuu kurssille tyttäriensä painostuksesta. Ainoa alusta asti innokas kurssilainen on Peter, kokki, joka haluaa tutustua antiikkiesineiden maailmaan.

Kurssin aikana osallistujien kohtalot nivoutuvat vähitellen toisiinsa. Ystävyyssuhteita solmitaan, rakkaus alkaa hehkua ja kosto on suloista. Antiikkikurssi eksyneille sydämille on sydäntälämmittävä hyvän mielen romaani.

Åsa Hallengård on ruotsalainen kirjailija ja opettaja, joka on tunnetaan kotimaassaan Antiikkikurssi-kirjasarjasta. Hänen feelgood-kirjansa sijoittuvat Landskronan tunnelmallisiin maisemiin.